

Vezměte, prosíme, na vědomí, že text článku odpovídá platné právní úpravě ke dni publikace.

Dodání vs. doručování poštovních datových zpráv aneb polemika nad novelizovaným ustanovením § 18a odst. 2 a 3 zákona č. 300/2008 Sb.

Prakticky od svého vzniku představují datové schránky jednoduchý a uživatelsky poměrně přívětivý způsob komunikace mezi osobami, které mají datovou schránku zřízenou. Zatímco některým soukromoprávním subjektům bývá datová schránka zřizována obligatorně (např. obchodní korporace, advokáti, daňoví poradci apod.), u jiných osob je předpokladem zřízení datové schránky žádost této osoby o její zřízení.

Byť je užívání datových schránek běžné hlavně v oblasti komunikace s orgány veřejné moci, vyloučena není ani komunikace mezi soukromoprávními subjekty prostřednictvím tzv. poštovních datových zpráv. K tomu je ale nutné, aby měl adresát příjem těchto poštovních datových zpráv povolen, v opačném případě ani nebylo možné poštovní datovou zprávu odeslat. Nespornou výhodou poštovních datových zpráv je pak pohodlnost jejich odesílání, snadná prokazatelnost doručení i o poznání nižší cena oproti standardním doporučeným listovním zásilkám.

V souvislosti se snahou o digitalizaci veřejné správy přijala Poslanecká sněmovna v uplynulém roce zák. č. [261/2021](#) Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s další elektronizací postupů orgánů veřejné moci. Tento zákon novelizující více než 160 zákonů s sebou přinesl i některé důležité změny v oblasti datových schránek.

Byť původní vládní návrh zákona [\[1\]](#) s výraznými změnami zák. č. [300/2008](#) Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**ZoEÚ**“) příliš nepočítal, došlo nakonec v důsledku velkého množství pozměňovacích návrhů k jeho podstatné novelizaci.

První důležitou změnou je okruh osob, kterým bude datová schránka zřizována obligatorně. Kromě toho, že dochází k rozšíření okruhu právnických osob, kterým bude datová schránka zřizována, bude nově datová schránka automaticky zřízena též podnikajícím fyzickým osobám (zejména živnostníkům), u nichž byla a stále je datová schránka zřizována pouze na žádost. Vzhledem k přechodným ustanovením se nicméně povinné zřízení datových schránek podnikajícím fyzickým osobám (i těm stávajícím) odsouvá až na první čtvrtletí roku 2023.

Co je však hlavním tématem tohoto příspěvku, je pak skutečnost, že dochází k výrazným změnám v oblasti poštovních datových zpráv. První a podstatnou změnou je zejména skutečnost, že s výjimkou nepodnikajících fyzických osob nebude nově možné příjem poštovních datových zpráv zakázat. Principiálně tedy dochází k obratu oproti stávající situaci a zjednodušeně řečeno budou v zásadě všichni podnikatelé vlastníci datovou schránku povinni poštovní datové zprávy přijímat. Byť je novelizované ustanovení § 18a odst. 1 ZoEÚ již účinné, počítají přechodná ustanovení se startem tohoto modelu až nejpozději 1. března 2022 [\[2\]](#), pravděpodobně však již od 6. února 2022. [\[3\]](#)

Podstatně se taktéž změnil samotný princip doručování poštovních datových zpráv. Před výše uvedenou novelou i po ní platí, že poštovní datová zpráva je doručena okamžikem, kdy se do datové schránky přihlásí osoba, která má s ohledem na rozsah svého oprávnění přístup k tomuto dokumentu (§ 18 odst. 2 ZoEÚ). Nové ustanovení § 18a odst. 3 ZoEÚ nicméně zavádí fikci doručení, tedy že poštovní datová zpráva je doručena nejpozději uplynutím 10 dnů ode dne, kdy byl dokument dodán do datové schránky. I pro oblast soukromoprávní komunikace prostřednictvím poštovních datových zpráv by tedy měla ohledně fikce doručení platit stejná pravidla, jaká dosud platí při doručování dokumentů od orgánů veřejné moci, kde je tato fikce zakotvena v § 17 odst. 4 ZoEÚ.

V tomto kontextu bude určitě zajímavé sledovat, jaký vztah zaujme právní teorie a výkladová praxe soudů v otázce dodávání a doručování poštovních datových zpráv dle ZoEÚ oproti obecným pravidlům pro jednání vůči nepřítomné osobě obsaženým zejména v ustanovení § 570 a násl. občanského zákoníku [4]. Ač se otázky na vztah těchto dvou úprav v oblasti doručování prostřednictvím datových schránek mezi soukromoprávními subjekty objevily již krátce po nabytí účinnosti ZoEÚ [5], dá se říci, že vzájemný vztah těchto dvou úprav není dodnes jasným a uspokojivým způsobem vyřešen a i s přihlédnutím k zamýšlenému zvýšení četnosti užívání poštovních datových zpráv bude (a měla by být) tato oblast předmětem zájmu.

„Obecná“ právní úprava obsažená v občanském zákoníku vychází z tzv. teorie dojití, tedy že účinky právního jednání, je-li adresátem tohoto právního jednání nepřítomná osoba, nastávají nikoliv k okamžiku, kdy došlo k projevu vůle jednatelce, nýbrž k okamžiku, kdy tento projev vůle nepřítomné osobě došel. [6] Konkrétně je tento princip vyjádřen v ustanovení § 570 odst. 1 občanského zákoníku, který stanoví následující:

§ 570

(1) Právní jednání působí vůči nepřítomné osobě od okamžiku, kdy jí projev vůle dojde; zmaří-li vědomě druhá strana dojití, platí, že řádně došlo.

Vzhledem k tomu, že obdobné pravidlo obsahoval i „starý“ občanský zákoník [7] ve svém ustanovení § 45 odst. 1 [8], lze říci, že jak teorie, tak i praxe jsou dlouhou dobu ustáleny v tom, že „dojitím projevu vůle“ je myšlen okamžik, kdy se předmětné adresované právní jednání dostane do sféry dispozice adresáta. [9] K tomu, aby adresované právní jednání bylo vůči nepřítomné osobě účinné, tedy není nezbytně nutné, aby se adresát s jeho obsahem fakticky seznámil, neboť postačí, aby měl objektivní možnost tak učinit, přičemž není významné, zda tak skutečně učinil. [10]

Pro ilustraci lze tedy uvést, že v případě doručování právního jednání prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb, což bývá v praxi obvyklé, je právní jednání vůči nepřítomné osobě zpravidla účinné již okamžikem vhození zásilky obsahující projev vůle do bytu adresáta či do jeho poštovní schránky, popřípadě i vhozením oznámení o uložení této zásilky do poštovní schránky o uložení takové zásilky. [11] Na druhé straně však Nejvyšší soud v jednom ze svých rozhodnutí zaujal právní názor, že je-li takové oznámení o uložení zásilky vhozeno do poštovní schránky adresáta v době, kdy se nachází v práci a vzhledem k rozvržení pracovní doby nemá možnost si jej téhož dne vyzvednout, nastává objektivní možnost se se zásilkou seznámit nejpozději následující pracovní den. [12]

Oproti tomu ustanovení § 18a odst. 2 a 3 ZoEÚ (po novele provedené zák. č. 261/2021 Sb., ve znění účinném od 1. 1. 2022 [13]) stanoví následující:

§ 18a

(2) Dokument dodaný podle odstavce 1 věty první (= v zásadě myšlen dokument obsažený v poštovní datové zprávě - pozn. autora) je doručen okamžikem, kdy se do datové schránky přihlásí osoba,

kteřá má s ohledem na rozsah svého oprávnění přístup k tomuto dokumentu.

(3) Nepřihlásí-li se do datové schránky osoba podle odstavce 2 ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byl dokument dodán do datové schránky, považuje se tento dokument za doručený posledním dnem této lhůty.

Při jazykovém srovnání obou právních úprav si jako výchozí bod veškerých úvah lze povšimnout jistých terminologických podobností, avšak též odlišností. Jak ustanovení § 570 občanského zákoníku, tak i ustanovení § 18a odst. 2 ZoEÚ podobně užívají pojem „dojít“, resp. „dodat“. Oproti obecné občanskoprávní úpravě však úprava v §18a odst. 2 a 3 ZoEÚ stanoví i okamžik, kdy je dokument tvořící obsahem poštovní datové zprávy doručen.

Uživatelům datových schránek v tomto bodě netřeba zvláště připomínat, že ZoEÚ rozlišuje mezi „dodáním datové zprávy“ a „doručením datové zprávy“. Zatímco dodáním datové zprávy se zjednodušeně řečeno myslí okamžik, kdy se datová zpráva nachází v datové schránce příjemce, doručením datové zprávy je až okamžik, kdy se do datové schránky přihlásí osoba s oprávněním k přístupu k této datové zprávě (§ 17 odst. 4 ZoEÚ a § 18a odst. 2 ZoEÚ); výjimkou jsou pak případy, kdy je adresátem datové zprávy orgán veřejné moci, kde platí, že okamžik dodání a doručení datové zprávy splývá. Zatímco okamžik „dodání datové zprávy“ do datové schránky příjemce bude tedy prakticky identický s jeho odesláním, neboť datové zprávy bývají dodávány v řádu jednotek sekund, časová prodleva mezi dodáním datové zprávy a jejím doručením může v případě komunikace v režimu § 18a ZoEÚ trvat o poznání delší časový úsek, a to až do doby, kdy se do datové schránky přihlásí osoba s oprávněním k přístupu k této datové zprávě.

Jak bylo nicméně uvedeno výše, byl okamžik doručení pro účinnost právního jednání vůči nepřítomné osobě irelevantní již dle dřívějšího ustanovení § 45 „starého“ občanského zákoníku a je irelevantní i nadále dle stávající právní úpravy obsažené v § 570 občanského zákoníku, tedy alespoň za situace, kdy pod pojmem „doručení“ budeme rozumět až okamžik, kdy se adresát s obsahem právního jednání fakticky seznámil. Pro účinnost právního jednání vůči nepřítomné osobě totiž není důležitý okamžik doručení, nýbrž okamžik dojití do sféry adresáta, tedy okamžik, kdy měl adresát objektivní možnost seznámit se s obsahem právního jednání.

Ze samotného textu § 18a odst. 2 a 3 ZoEÚ nicméně nelze jednoznačně dovodit, zda má být oproti této obecné teorii dojití v případě poštovní datové zprávy podmínkou účinnosti právního jednání učiněného jejím prostřednictvím též její doručení, tedy přihlášení oprávněné osoby. Jinými slovy řečeno – je možné na úpravu obsaženou v § 18a odst. 2 a 3 ZoEÚ nahlížet tak, že k perfekci právního jednání učiněného datovou schránkou nestačí pouhé dodání poštovní datové zprávy do datové schránky adresáta, ale skutečně nastává až jeho doručení, tedy přihlášením oprávněné osoby? Do důsledku vzato by tedy co do vztahu obou právních úprav byly myslitelné zejména následující 2 varianty:

1. Právní úprava obsažená v § 18a odst. 2 a 3 ZoEÚ je *lex specialis* vůči obecné občanskoprávní úpravě zakotvené v § 570 občanského zákoníku; obecná úprava se vůbec neuplatní a právní jednání učiněné datovou schránkou je vůči adresátovi účinné až doručení, tedy přihlášením oprávněné osoby do datové schránky.
2. I při doručování poštovních datových zpráv prostřednictvím datových schránek se plně uplatní § 570 občanského zákoníku, tedy právní jednání učiněné prostřednictvím datové schránky je vůči adresátovi účinné zpravidla již dodáním do datové schránky, neboť v tu chvíli je ve sféře dispozice adresáta. Do důsledku vzato by ale v takovém případě byla ustanovení § 18a odst. 2 a 3 ZoEÚ do značné míry nadbytečná, alespoň pro účely perfekce právního jednání, neboť by upravovala něco, co není v teorii dojití podstatné.

Je třeba uvést, že ustanovení § 18a odst. 2 ZoEÚ je v tomto zákoně obsaženo již od 1. 1. 2010, byť v průběhu času dostalo určitých změn. [14] I tak nicméně jeho vztah k obecné občanskoprávní úpravě nebyl předmětem zvýšeného zájmu (s ojedinělými výjimkami uvedenými např. výše pod pozn. pod čarou č. 5).

Určité vodítko co do vztahu obou úprav lze nicméně nyní nalézt v důvodové zprávě k zák. č.

[261/2021](#) Sb. [15], která uvádí, že „*tendence stanovit jako okamžik doručení dokumentu doručovaného podle § 18a zákona č. 300/2008 Sb. okamžik dodání dokumentu do datové schránky, což by bylo v souladu s obecnými pravidly pro doručování v soukromoprávních vztazích, však naráží na řadu praktických problémů.*“ [16] I s přihlédnutím k jiným částem důvodové zprávy k novelizaci ZoEÚ (které jistě zaslouží bližší pozornost a dovoluji si na ně tímto odkázat) nelze skutečně vyloučit závěr, že snahou zákonodárce bylo učinit z úpravy obsažené v ZoEÚ *lex specialis* vůči obecné občanskoprávní úpravě.

Na jednu stranu sice nynější důvodová zpráva připouští, že při aplikaci obecné občanskoprávní úpravy by bylo právní jednání učiněné prostřednictvím datové schránky účinné již okamžikem dodání, ale zároveň naznačuje, že dle přesvědčení zákonodárce není aplikace této úpravy v prostředí datových schránek vhodná a žádoucí. Tento svůj závěr zákonodárce odůvodňuje kupříkladu tak, že zatímco datová zpráva s veřejnoprávním úkonem je doručena až okamžikem přihlášení oprávněné osoby do datové schránky, nejpozději však desátým dnem po jejím dodání do datové schránky (§ 17 odst. 3 a 4 ZoEÚ), soukromoprávní datová zpráva by byla doručena okamžikem již dodání do datové schránky bez ohledu na přihlášení oprávněné osoby, tj. až o deset dnů dříve. [17]

Na tomto místě je však ve shodě s dříve uvedeným uvést, že ani pro obecnou občanskoprávní úpravu není okamžik faktického doručení právního jednání stěžejní, neboť k účinnosti právního jednání postačí jeho dojití do sféry adresáta, tedy objektivní možnost se s jeho obsahem seznámit. Ač samozřejmě zákonodárci nic nebrání v tom, aby blíže reguloval okamžik doručení poštovní datové zprávy, a sice přihlášením oprávněné osoby, nemá okamžik doručení při zachování teorie dojití dle obecné občanskoprávní úpravy právní relevanci ve vztahu k účinnosti právního jednání vůči nepřítomné osobě. Jinými slovy řečeno – úpravou obsaženou v § 18a odst. 2 a 3 ZoEÚ zákonodárce reguluje situaci, která je ve vztahu k účinnosti právního jednání vůči nepřítomné osobě dle obecné občanskoprávní úpravy irelevantní.

Pokud bychom však přes výše uvedené terminologické nejasnosti připustili, že snahou zákonodárce bylo navázat účinnost právního jednání učiněného datovou schránkou v případech „soukromoprávní“ komunikace v režimu § 18a ZoEÚ až na okamžik doručení datové zprávy, tedy na faktické přihlášení oprávněné osoby, nelze se zbavit dojmu, že taková úprava není v dnešních podmínkách úplně logická.

Byť se navzdory názvu novelizujícího zákona (zák. č. [261/2021](#) Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s další elektronizací postupů orgánů veřejné moci) do jeho finálního textu dostalo i řešení otázek čistě soukromoprávních, jako je např. právě úprava § 18a ZoEÚ, lze patrně souhlasit s tím, že pod vlivem technologického pokroku bude docházet k nárustu významu elektronické komunikace oproti té listinné. V ideálním světě by tomuto kýženému stavu racionální zákonodárce nepochybně připravil odpovídající podmínky. Akceptujeme-li nicméně možnou snahu zákonodárce o to, aby byla úprava dle ZoEÚ *lex specialis* vůči obecné teorii dojití, docházelo by však paradoxně výše uvedenou novelou k situaci, kdy užívání „soukromoprávní“ elektronické komunikace prostřednictvím datových schránek (tedy v režimu §18a ZoEÚ) může být (a mnohdy bude) pro odesilatele méně příznivé než komunikace v listinné podobě činěná prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb.

Nebude patrně sporu o tom, že při činění hmotněprávního úkonu v listinné podobě vůči nepřítomné

osobě prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb se bezpochyby uplatní „obecný“ § 570 občanského zákoníku a k jeho účinnosti tedy postačí dojetí do sféry adresáta, aniž by si adresát musel listovní zásilku fakticky převzít. Při využití různých doplňkových služeb České pošty (např. Prioritní doručení v režimu D+1) či jiných přepravních služeb je tedy odesílatel zpravidla schopen docílit situace, kdy bude požadovaná listovní zásilka (je-li doručována v rámci ČR) v horizontu 1-2 pracovních dnů ve sféře adresáta, a tedy účinná vůči adresátovi. Zda si ji tentýž den adresát skutečně převezme či nikoli, není z hlediska účinnosti právního jednání podstatné.

Mějme však situaci, kdy odesílatel učiní tentýž úkon prostřednictvím datové schránky v režimu § 18a ZoEÚ, tedy poštovní datovou zprávu odešle a ta je v horizontu několika málo sekund dodána do datové schránky příjemce. Zatímco v režimu § 570 občanského zákoníku by v takové chvíli bylo právní jednání učiněné skrze datovou schránku vůči příjemci zpravidla účinné, při respektování možného úmyslu zákonodárce vyjádřeného výše (a navázání účinků právního jednání až na okamžik doručení) by jeho účinnost dle § 18a odst. 2 ZoEÚ nastala až okamžikem přihlášení oprávněné osoby, což sice může být takřka ihned, ale také za několik dnů. V krajním případě by v důsledku nečinnosti adresáta mohlo být právní jednání vůči adresátovi účinné až nastoupením fikce dle § 18a odst. 3 ZoEÚ, tedy až desátým dnem od dodání, ač teoreticky nemuselo adresátovi nic bránit v tom, aby se do datové schránky přihlásil dříve. Netřeba zvláště zdůrazňovat, že tato možnost by odesílatele poštovních datových zpráv dostala do značné časové nejistoty co do nastoupení účinků právního jednání činěného skrze datovou schránku; takové právní jednání by totiž v závislosti na rychlosti přihlášení oprávněné osoby mohlo nabýt účinků v rozpětí od několika málo sekund či jednotek minut až po deset dnů od dodání do datové schránky.

Argumentuje-li tedy zákonodárce v důvodové zprávě, že by stanovení „doručení“ poštovní datové zprávy k okamžiku jejího dodání do datové schránky přineslo praktické problémy, nezbyvá než kontrolovat, že jím nastíněné řešení praktických problémů přináší mnohem více. Jak je uvedeno výše, považuji za zásadní problém zejména to, že by v takovém případě mohlo být doručování listovních zásilek obsahujících právní jednání prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb pro odesílatele dokonce výhodnější, neboť v takovém případě nastoupí právní účinky takového jednání nezávisle na vůli adresáta, kdežto v případě datových schránek by bylo vyžadováno aktivní konání oprávněné osoby spočívající v přihlášení do datové schránky.

S tímto pak souvisí i situace, kdy by prostřednictvím (ne)přihlašování do datové schránky byla oprávněná osoba schopna ovlivnit okamžik jejího doručení. V konečném důsledku by to tedy při nastínění možné vůle zákonodárce znamenalo, že by tímto způsobem oprávněná osoba byla schopna i v soukromoprávních vztazích založených na rovnosti smluvních stran jednostranně ovlivnit, kdy vůči ní právní jednání bude účinné, zatímco ve výše uvedeném případě listinné korespondence tohoto v zásadě schopna není, neboť tam nastoupení právních účinků zpravidla nezávisí na její součinnosti.

V tomto kontextu je třeba uvést, že i teorie dojetí počítá s tím, že právní jednání je vůči nepřítomné osobě účinné okamžikem, kdy má tato nepřítomná osoba objektivní možnost seznámit se s jeho obsahem. Ani v případě poštovních datových zpráv by tedy nebylo možné okamžik dodání do datové schránky vždy ztotožnit s nastoupením právních účinků vůči nepřítomné osobě. Byla-li by tedy poštovní datová zpráva dodána do datové schránky příjemce v pozdních nočních hodinách, lze uvažovat nad tím a patrně se přiklonit k tomu, že by se takové jednání stalo vůči adresátovi účinné až následujícím dnem (za předpokladu, že se oprávněná osoba nepřihlásí do datové schránky ihned po doručení poštovní datové zprávy). Jistě totiž nelze ani v dnešní době spravedlivě požadovat, aby každá osoba vlastnící datovou schránku v pozdních nočních hodinách kontrolovala, zda neobdržela novou poštovní datovou zprávu, a to patrně ani za situace, kdy by o jejím dodání obdržela notifikační e-mail či SMS.

Lze tedy dle mého názoru uzavřít, že právní úprava jednání vůči nepřítomné osobě prostřednictvím

datové schránky a poštovních datových zpráv by zcela nepochybně zasluhovala větší pozornost a provázanost s obecnými pravidly obsaženými v občanském zákoníku. Za stávajícího stavu je totiž možné buď to, že vedle obecně akceptované teorie dojití zákonodárce hodlal vytvořit výlučně pro případ datových schránek jakousi „teorii doručení“, aniž by však pro ni byl dán výraznější důvod, případně že prostřednictvím § 18a ZoEÚ poměrně matoucím způsobem a bez hlubšího vysvětlení reguluje něco, co není pro oblast právního jednání vůči nepřítomné osobě vůbec podstatné. Pokud bychom totiž akceptovali výklad, dle něhož se i na právní jednání učiněné prostřednictvím datové schránky plně uplatní obecná teorie dojití dle § 570 občanského zákoníku, byla snaha zákonodárce o zakotvení fikce doručení do § 18a odst. 3 ZoEÚ prakticky zbytečná, neboť do sféry dispozice se dané právní jednání v drtivé většině případů dostane ještě před uplynutím zákonné desetidenní lhůty.

Osobně jsem tedy toho názoru, že i v případě komunikace prostřednictvím poštovních datových zpráv by měla platit obecná teorie dojití obsažená v § 570 občanského zákoníku, neboť není valného důvodu odchylovat se ani v případě této formy komunikace od obecné občanskoprávní úpravy a vytvářet tím zvláštní pravidla výlučně pro jednu z jiných možných forem komunikace. Jedním dechem je však třeba dodat, že i komunikace prostřednictvím poštovních datových zpráv má a bude pochopitelně mít i v režimu teorie dojití svá specifika, která bude nutno v konkrétních případech zohlednit (doručování v pozdních nočních hodinách, hospitalizace oprávněné osoby, poruchy výpočetní techniky apod.). Tato specifika však mají i jiné formy elektronické komunikace (e-mail, SMS, WhatsApp), aniž by pro ně zákonodárce vymýšlel zvláštní pravidla a dále tím tříštil již tak roztráštěnou právní úpravu.

Mgr. Miloslav Kabrhel

Advokát / Partner

VAŘEČKA | ŠULC | KABRHEL
Advokátní kancelář

[Advokátní kancelář Vařečka, Šulc, Kabrhel s.r.o.](#)

Česká 154/12
602 00 Brno

Tel.: +420 734 767 427

e-mail: info@ak-vsk.cz

---

[1] K dispozici >>> [zde](#).

[2] K dispozici >>> [zde](#).

[3] K dispozici >>> [zde](#).

[4] zák. č. [89/2012](#) Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů

[5] KORBEL, František. Lze doručovat fikcí do datové schránky mezi soukromými osobami? [online]. K dispozici >>> [zde](#) či HRDLIČKA, Miroslav. Datové schránky a možnosti jejich využití [online]. K dispozici >>> [zde](#).

[6] DOBROVOLNÁ, Eva in LAVICKÝ, Petr a kol. Občanský zákoník I. Obecná část (§ 1 – 654). 1. vydání. Praha, C. H. Beck, 2014. str. 2048-2049.

[7] zák. č. [40/1964](#) Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů.

[8] § 45 odst. 1 zák. č. [40/1964](#) Sb., občanský zákoník, ve znění účinném k 31. 12. 2013: Projev vůle působí vůči nepřítomné osobě od okamžiku, kdy jí dojde.
Dané ustanovení bylo nicméně do „starého“ občanského zákoníku vloženo již novelou provedenou zák. č. [509/1991](#) Sb.; lze tedy říci, že toto vyjádření teorie dojití je v českém občanském právu výslovně a v neměnné podobě zakotveno po více než 30 let.

[9] DOBROVOLNÁ, Eva in LAVICKÝ, Petr a kol. op. cit. str. 2049, rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 19. dubna 2011, sp. zn. 26 Cdo 4835/2009 či rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 13. února 2019, sp. zn. 26 Cdo 3144/2018 a judikatura v něm uvedená

[10] rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 8. ledna 2008, sp. zn. 29 Odo 805/2006

[11] rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 17. dubna 2013, sp. zn. 26 Cdo 441/2012

[12] rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 1. července 2016, sp. zn. 26 Cdo 1239/2016

[13] Ne všechna ustanovení zák. č. [261/2021](#) Sb., která novelizují ZoEÚ nabývají účinnosti k 1. 1. 2022.

[14] V původní verzi § 18a ZoEÚ byla datová zpráva doručena až okamžikem, kdy od jejím přečtení adresát odeslal potvrzení. Tento stav byl změněn novelou č. [263/2011](#) Sb.

[15] K dispozici >>> [zde](#).

[16] Důvodová zpráva k zák. č. [261/2021](#) Sb., str. 80-81. Dostupné z: <https://www.psp.cz/sqw/text/orig2.sqw?idd=171296>

[17] Ibid. str. 80.

© EPRAVO.CZ – Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Poučení z krizového vývoje v kauze bitcoiny](#)
- [EUDAMED: Jednotná databáze mění pravidla hry na trhu zdravotnických prostředků](#)
- [Nový zákon o veřejných dražbách, aukce a obálkové metody](#)
- [Pohled přes hranice – natáčení pornografických klipů jako důvod výpovědi z nájmu bytu](#)
- [Nařízení EU o umělé inteligenci a jeho dopady na využití jazykových modelů v advokátní praxi](#)
- [Revize zájezdové směrnice: co přináší, co hrozilo a co to znamená pro praxi](#)
- [Kupní smlouva o převodu nemovitosti bez uvedení výše kupní ceny](#)
- [Druhá „tlačítková novela“: povinné tlačítko pro odstoupení od smlouvy](#)
- [Souhlas s veřejným užíváním pozemku jako překážka nároku na bezdůvodné obohacení – nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 2541/25](#)
- [Kupní smlouva bez přesného určení kupní ceny](#)
- [Byznys a paragrafy, díl 36.: Doložka o mlčenlivosti](#)